

Illustration: Katrine Bælum

FOKUS PÅ OFFER FOR PARTNERDRAB

PODCAST Birgitte Kjeldsen

'Cilles sidste dag' er tilrettelagt af Michael Nørrelund og kan høres på alle podcasttjenester

I mediedækningen af drabssager er det ofte jagten på den skyldige, der fylder. Mindre fylder det menneske, der fik taget sit liv fra sig, og sorgen, som de efterladte må kæmpe med.

Podcasten *Cilles sidste dag* handler godt nok om drabet på 18-årige Cille Næblerød, der fredag den 3. marts 2006 blev slået ihjel af sin ekskæreste til en fastelavnsfest på Hassers Gymnasium i Aalborg. Men mest af alt handler den om en ung kvindes forhold til sin mor og om Cilles opblomstring, efter hun gjorde det forbi

med den ekskæreste, der endte med at tage livet af hende.

Selv om podcasten er et år gammel, er den værd at genbesøge nu, hvor partnerdrab på kvinder i Danmark atter er kommet i fokus. Senest med journalist Line Vaabens bog *En forudsigelig forbrydelse*, hvor hun sammen med retsmediciner Asser Hedegård Thomsen kortlægger historien om kvindedrab i Danmark.

Jeg fik gåsehud i tredje afsnit, hvor man hører, hvordan Cille under en opgaveskrivning skulle fortolke Naja Marie Aidts novelle »Lille Fedtøre«. En dag går det op for hende, at hun selv er den undertrykte kvinde fra novellen.

»Jamen, det er jo mig, der er lille fedtøre,« husker Lisa Næblerød datteren sige.

RAPPERE PÅ MØNT

VIDEOVÆRK Bodil Skovgaard Nielsen

Mohamed Bourouissas værk 'ALL-IN' kan ses på udstillingen 'Post-Capital' på Kunsthal Charlottenborg til 15. januar 2023.

Fra et sidelokale blandt Kunsthal Charlottenborgs skulpturer og malerier siver et umiskendeligt hiphopbeat ud. Over det rapper franske Booba på sangen »Foetus« om at være født på bunden. Han lover alle kamp – og udnævner sig selv både til King Kong og Martin Luther King undervejs. En rap som så mange andre, tænker man umiddelbart.

Indtil man ser videoen, der hører til. For i stedet for nøgne damer og champagne har den algeriskfødte franske billedkunstner Mohamed Bourouissa skabt et sælsomt, maskinlækkert videoværk til sangen.

Han lader lyrikken akkompagnere af en film, der følger en mønts vej gennem verdens ældste møntningsinstitution: den statsejede La Monnaie de Paris, grundlagt i år 864.

Det er et møde mellem høj og lav, mellem Goliat-stat og David-rapper. Både heftige, stålkolde maskinstempler og sangens tunge rim kredser om det samme: økonomisk magt. Hvem der kan få fat i den og med hvilke midler – kreative rim eller fuldautomatisk maskinproduktion.

Ved videoens slut prydes mønten ikke af en konge eller en dronning, men af Boobas hættetrøjeklædte kontrafej. Som om han er den nye konge, man skal bøje sig for. Men er opkomlingen bedre eller værre end den gamle tyran? Bourouissas hårdkogte og fascinerende hybridkunstværk giver ikke noget entydigt svar.

Foto: David Stjernholm